

מסורת הש"ס

(א) פ"ו ב: פ"ט, (ב) שמועות
למ, (ג) פ"ו ג, (ד) פ"ו שס.
פ"ט דף ה, פ"ט, (ה) יב
טפחאות בר הניח, (ו) נפחות
קרב, (ז) ושמות נד,
(ח) ורש"ל, (ט) ורש"ל,
(י) ורש"ל, (יא) ורש"ל,
חוס' שמועות למ, ד"ה קימון.

הגהות הב"ח

(ב) גמ' אמר רבבה אעפ"כ:
(ג) תוב' ד"ה מודעא יכו'
ונפרק אלו נאמרין אמרו
שקבלו:

גליון הש"ס

נח' בהרשעו בזה חסדו.
עין חנינה ד' ו ע"א חרשיו
ד"ה ישנה לפני הדבור:
שם בשעה שהקדשו ב'ו.
ע' תשנ"ז ח"ב עין ש"ו.
תוס' ד"ה ידיו וכו'. וזקק
על נכ גדולה מזה טובה
יומא ד' ע' ע"א: שם ד"ה
פ"י ביראה אדא"נא. עין
תענית ד' כ"ט ע"ב ח"ה של
תענית:

לְעִזֵּי רֶשַׁ"י

קרב"א. גיזית, מיכל גדול
וענל.

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

יומא שניב, משתתירי מינה
תרין, וכד הוי ראש גיסן
שנייה בחד בשבא, הוי
ראש גיסן שנה ראשונה
במעלי שבתא, וראש גיסן
תרין בשבא כרבנן, ותנן אין
פוחחין מארבעה חדשים
המעוברין בשנה, וכד הורין
די מעוברין הוי ח' מתוסרין,
ואפי' למאן דפריש ולא
נראה לחכמים לחסר יתר
על שמונה, תיש רבי יוסי
אמר בשני עלה ודרד.

לרצון ח' חסרים עמוד. ולא היו בין פסח דלשחקד לפסח דהאידנא
אלא ב' ימים ונמא דלשחקד בע"ס: כשי טלה משה. ושמע ואחם
תהיו לי ירד והגיד: כג' טלה. ושמע הגבלה ירד והגיד: כד'
ירד. להפרישם: ושבו לא טלה. עד קבלת הדברות שעלו כולם:

וּמֵאַחֵר שָׁלַח עֲלֵהּ מַיִכָּן יִרְדָּה דְלֹמֶת
בְּד' יִרְדָּה וְלֹא אֲחֵרֶת עֲלֶיהָ וַיִּרְדָּה אֵלֶּהָ
אִמָּהּ בְּד' עֲלֶיהָ וַיִּרְדָּה וְשׁוֹב לֹא עֲלֶיהָ:
וּבְחֻשְׁתֵּי בִגְדֵהּ מִזֶּמֶר. כְּדִמְכִיז' וַיִּזְן
מִזֶּמֶר חֲתָם הָהָר: מֵאִי לֹא מֵשׁוֹס
פִּזְרָה. לֹא הָיָה לוֹ פִּנְיָה לְעֹלֹת שְׁקֵלוֹ
כִּינָן יִהְיֶה אֵת הַדְּבָרוֹת: עֲלֶיהָ דְרִב
חֲסֵדָה. לִפְנֵי רֵב חֲסֵדָה. לִפְנֵי שֶׁרֶב
חֲסֵדָה יִדְּשֶׁה וְהִדְרֵשׁ עֲמֻדָּה קֶלֶהָ
עֲלֶיהָ דְּדוּמָה כְּמוֹ שֶׁהָעֲמֻדָּה לְמַעַל
מִן הַיּוֹשֵׁב: אֲוִרְיָן תְּלִיתִי. תּוֹרָה
נִכְלִיָּים וְחֻשְׁבִּים: לְעַם תְּלִיתִי.
כְּהִנֵּים לִיִּם יִשְׂרָאֵלִים: עַל יֵד
תְּלִיתִי. מִשֶּׁהַ תְּלִיתִי לְנִטְנִן מִרִּים
אֲחֵרָן וּמִשֶּׁה: כִּיֹּם תְּלִיתִי. לְפָרִישֶׁה:
חֲסִים סֶהֱ. חֲתָם הָהָר מִמֶּשֶׁ:
נִגִּים. קִיבִילִי שִׁמְעִילִין בֶּה שֶׁרֶב:
מוֹדַעַת רֶבֶה. שֶׁסֵּם יִמִּינִים לְדִין לִמֶּה
לֹא קִיָּמָהּ מִה שְׁקֵלָתָם עֲלֵיהֶם יֵשׁ
לִהֵם מִשְׁבֹּה שְׁקֵלָתָם בְּחֻשְׁבִּים: כִּיִּמִּי
אֲחֻשְׁרוֹשׁ. מֵאֲהֵבֶת הָנֶס שִׁנְעִשָׁה
לִהֵם: דִּין. תּוֹרָה: בְּחֻשְׁבִּים. יִקְרָה
שֶׁאֲחֵרֵי יִשְׂרָאֵל נִשְׁמַע וְנִשְׁמַע: יִרְאֶה.
שִׁמָּה לֹא יִקְבְּלוּ וְיִשְׁוֹר הַעֲשׂוֹל לִמֶּה:
וְיִבְרָה דְרִבִּלִי. וְלִכְסוֹף. שְׁקֵלָתָהּ
יּוֹם הַשָּׁמַיִ. מֵאִי שֶׁנָּה דְלִמְכִיז' ה'
כִּיֹּם גִּמְרָה מִשֶּׁהַ בְּרִשְׁתִּים: מִלְּמֹד
שִׁמְעָה כִּי. הַשָּׁמַי שִׁמְעָה הַשָּׁמַי
הַתְּכִינִיִּם בְּחֻשְׁבִּים אֲחֵר דְּלִמְכִיז'
עֲנִלְמָה (וְחִילִין דף 65). הִירָךְ הַתְּכִינִיִּם
אֲחֵף כֵּלָן וְיִבְרָה עֲרֵב וְיִבְרָה בִּקְרָה שֶׁל גִּמְרָה
בְּרִשְׁתִּים תְּלִי כִיֹּם הַשָּׁמַי וְיִבְרָה ו'
בְּחִינִין שִׁנְמָה כִּיֹּם תּוֹרָה. מִרְבִּיִּי דִּה'
דְּרִישׁ כִּיֹּם נִמִּי הֵא: שְׁנֵי כְּפָרִים. מִזִּין
וְיִבְרָה מֵאֵה עֲשִׂרִים. (וְכָל א' ו')
נִגְלִיל (כֶּתֶר): טַעֲנוֹ. הַכְּתָרִים וְהַכִּי
שִׁמְעָה אֵת עֲדִים (וְאֲשֶׁר הִיוּ לִהֵם)
מִמֶּה מִזֶּמֶר: כִּיֹּם עֲרֻק. דְּמִשְׁמַע
וְיִיחַלְלֵה אֵת עֲדִים מִמֶּה מִזֶּמֶר:
וּמִשֶּׁה יִקְרָה. אֲחֻרֵּי עֲדִי. לְשׁוֹן אֲחֵר אֵת
הָאֵהָל לְשׁוֹן בְּהֵל גְּרוֹ (אֲיִיב טו) וְיִבְרָה
הָיָה קִרְיוֹן עֹר פִּינִי: עֲשִׂי דְבָרוֹ
לְעֹשֶׂה. מִזִּמְנִין לְעֹשֶׂה קֹדֶם שִׁימְשִׁי
וְלֹא בְּדֶךְ שֶׁרֶב עֲדִים שִׁמְשִׁי
תְּחִילָה אֵת הַדְּבָרִ לִידֵּה אֵם יִכְוִילִי
לְקַבֵּל עֲלֵיהֶם אֵם לֹא: פִּרְיוֹ קֹדֶם
לְעִילִי. כִּי דְרִבֹּ וְחֻלֹּק מִשְׁאֵל
אֲחִילֹת מִנְּטֵה פִּירֻמִּי קֹדֶם לְעִילִי:
וְלֹא עֲשִׂי דִידִי. אֲלֻצְנוֹת דִּידִי:
אֲקַבֵּעַ מִיָּן כֶּסֶף. הִיָּה מִשְׁמַעֲן בְּרִגְלֵי
וְיִבְרָה מִבִּין מִחוּךְ טִירְדָּה. עֲמָה
פִּינִי. נִמְרָה: דְּקִדְמִיֹם פִּינִי
לְאֲדֹרִינִי. קֹדֶם שִׁמְעָה אֲחֻרָה
הֵאֵךְ הִיא קֶשֶׁה וְאֵם חֻלֹּק לְעִמּוּד
כִּיֹּם שְׁקֵלָתָם עֲלֵיהֶם לְקִיָּמָה:
דְּסִגְנִין

קול ואמרה להן מי גילה לבני רו זה שמלאכי השרת
 "ברכו ה' מלאכיו גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דה'
 "לשמוע א"ל חמא "ברכי הנינא מ"ד "כתפוח בעצי היענה
 "פרייו קודם לעלוי אף ישראל הקדימו נעשה לשנמער
 "אצבעתא ידיה תותי כרעא וקא מיין בהו וקא מבט
 "לאודנינו אכתי בפחותיכו סיימיתו ברששא איבעי" לבן

[illegible]

אמר רבי עקיבא פרק תשיעי שבת

כפה עליהן הר בניגית. ואע"פ שכבר הקדימו ועשה לגשמע שמה יסיו חזורים כשיראו האש הגדולה ("שילאמה נשממן ויהא דאמר בצפ"ק דמס' ע"ו (דף ב:) כלום כפית עלינו הר בניגית דמשמע דאם יהיה כופה עליהן לא היה לכן חשובה והכא אמר דמודעא רבה

לחוריתתא היינו עמיה שלא קנולו
אנל מה שלא קיימיה אינא חסונה:
מודעא רבא ^{אֲדוּרְיָהָא} חסונה:
דבא צנאנא ^{דְּנָגִידִים} (דף סה.)
שכרת משה צרית עם ישראל על
המורה והמלכות והשנינים על כך
וצפ' אליו חאמרין (פוטע לו:) (וי שקנול
את כל המורה צדקה נגידים וצדק
עינל אור"ת דע"פ הדיבור היה והיה
כענל כרחם אנל ימימי אמשוריש
קנול מדעסם מהמכת הנס ומה שכרת
עמסן צרית יאשעם לעבוד את ה'
הנס כל קנול אלעם שלא לעבוד ע"ז
דכתיב (ויאשע דד) חיללה לנו מעוז
את ה' וכן חסמע כוליה עניינא:
אמר רבא הדרר בקאוזי בימי
אמשוריש: מימיה לרבי

דמגליה (דף 1.) גבי אשתר ברור
הקודש נאמרה אמר רב יהודה אמר
שמואל אי הוואי הסם ה"א לכו ידי
עדיפא מדיוברו קיימו וקבלו יהודים
קיימו למעלה מה שקבלו למטה ואמר
רבא כולוהו אית לכו פירכא לכו
משמואל דלית ליה פירכא והשתא
דשמואל נמי אית ליה פירכא דרבא
גופיה מוקי האי קרא לדרסה אחרימי
זכפ"ק דמגילה (דף 1.) גבי היתר
דנרים פורחין באורי קאמר כולוהו
אית לכו פירכא ותשיב פירכא הא
דלנין קרא לדרסה אחרימי ויאמר
הסם רבה תאמא שפיר אי נמי ה"ק
דמגילה כולוהו אית לכו פירכא ששאר
תנאים מוקשים בצברתם כדאמר הסם
אכל שמואל אינו מוקשה כל קל אלא
דלא תניין קרא לדרסה אחרימי:
שני כתר: של הוד היו לפיכך
כשנטל משה קרן עור פניו:
ירדו ק"ב ריבוא. מדרבנן וימתללו
דבין תרי וימני ויש ספרים
שכתוב כן: דהיינו וימתללו אי נמי
אלא וימתללו * ואע"ג דגדולה מדה
טובה ממדת פורענות הכא נמי
גדולה היא שמשלך טוב היה קושר שני
כתרים ויחלף צנבלה אל היה צו כח
כי אם להסיר אחד:

פריו קודם לעליה הקשה ר"ת שהרי את ורואים שגילו שפאר איננו ומפרש דתפסו היינו את ארצו ורית אפך תפסונו מהנהנינו כ"רח"ל דלתרנגול ואתרבו פרו קודם לעלי שר באילן משנה לשנה ואחר שנה נטרין עליו פל אשתקד ובאין עלין אחרים שר אילן לא נאום עלים א"ר חיימא שצנזא קרא תפסונו בצנזא היער דצנזא קרא לא נמשלו ישראל לתפסו אכלא הקב"ה דנצנזא פל דודי פין ארנא וקרא ליה אפך תפסונו (שור 1) הוה ר"ת לאמיו טפי:

וְיִבְרָשָׁא עוֹשֵׂי וְהִדְרָר
וְנִגְוִי לְמַה נִּמְשְׁלוּ יִשְׂרָאֵל לְתַפּוּחַ לִזְמֵר לָךְ מַה תַּפּוּחַ זֶה
וְאֵל צִדְקִי רְחוּיָהּ לְרִבְא דְקָא מַעֲיִן בְּשִׁמְעָתָא וְיִתְבָּה
אֲצַבְעָתֶיהָ דְּמָא וְ"א"ל עֵמָא פִּזְיָא דְקַדְמִיתוּ פּוֹמִיכּוּ
מִשְׁמַע אֵי מִצִּיתוּ קְבִלִיתוּ וְאִי לֹא לֹא קְבִלִיתוּ א"ל אֲנִי
דְּסִנְיָן

ישע מואו ובושנים וארבעה דורות קדים שבאר העולם. הא מילתא נפקא לרובן לרנן
והעולם קח' וכו' לעולם בריהו דבר צוה לאלף דוד. שלמי' שפצא מן יצית אדם מארשן
זיוה פורטן, " דורות מאדם עד נח, ו' מנה עד אברהם, ומאברהם עד משה ו' דורות, א
עבירים עד משה. ועל ידי יציתא הוריה, ובכח שלמי' מן דורות, ידעו כי התורה היתה
מקודש עליהם העולם כי הוריהם השלמי' אלה דות, וזאת התורה כי הוריהם

פת.

1 ויחצא משה את העם
לקראת אלרלס קל
המזרח ויחצבו נחיתות
ההר
2 קצו יד קבלו הנהיגים
עליהם וילך וקצו על
נחלים עליהם ולא יעברו
לדחל עליהם אלא שני
הימים הנהיג
בכחם
ובחננם ככל שער השפה
אסור
3 משמים השמעת רין
ארץ ראה תשקפה
החלים
4 וידא אלרלס את קל
אשר עשה הנה טוב נאמר
ידח ערב וילך בקר
החשים
5 ויחצולו בני ישראל אל
עין מדר חורב

שמות לו
6 ומשה יקח את מררי למחנה
ותהו לו מחץ למחנה
ודרוק מן המחנה וקרא לו
אוי מרע היתה קל מבקש
אוי יצא אל אהל משה אשר
מחץ למחנה: שמות לו ו
7 ופרשי לו השבן וקראו ציון
ברנה ושמותו עליו על
ראשם ששון רמזתה שיענו
ונסו יקח ואחזה:
ישעיהו לה י
8 כרו"ו מלאכי וגברי כה
עשי דבר לשמע בקול
דבר:
9 כחפזו כבעז העיר קח
והוי בין הקנים בעלז
מחנה יושבתי ופרוי מחס
לחנה:
10 וישעיהו כ

רַב נָסִים גֵּאוֹן

[illegible]

ה' זכרון מהאי קרא דכתיב
ד נתינת התורה כיו דור.
הם יצחק יעקב לוי קהת
זה תתקעיד דורות. וכיון
ים דבר צוה לאלף דור.